

De ochtend brak aan met het geluid van rammelende kettingen en ongeduldig geritsel. Het schip, de geur van verrotting en zout, lag stil in de haven van het Amerikaanse Dorchester. De lucht, zwaar en dreigend, hing als een klamme deken over de onrustige zielen die zich diep in het scheepsrui bevonden. Daar, verborgen voor de blikken van de vrije wereld, baden de gevangenen met een mengeling van wanhoop en hoop. Er was geen vast geloof meer, alleen de verwachting van een onbekend lot.

Door het geopende luik boven de trap stroomde het felle zonlicht binnen, hard en ongenadig. Yonari, die al weken niet meer boven was geweest, werd bijna verblind door de plotselinge helderheid. Haar huid, naakt, bedekt met vuil en zweet, voelde de zoute lucht aan alsof het vuur was. Ze hoorde stemmen, vreemd en schril, maar ze kon de woorden niet begrijpen. De bemanningsleden, die ze eerder enkel als schaduwen had waargenomen, spoelden haar ruw af met emmers zeewater. De bittere kou van het water maakte haar alert, maar verdoofde ook de pijn die haar lichaam al die tijd had doordrongen.

Het dichtschrœien van de wonden aan haar hals en enkels met een gloeiende ijzeren staaf, maakte de pijn ondragelijk. Haar schreeuw vermengde zich met die van haar medegevangenen, een symfonie van lijden die in de lucht hing, samen met de doordringende geur van verschroeid vlees. Het was een moment van totale overgave. Maar ergens, diep in haar, brandde nog een vonkje. Dat kleine, onverwoestbare vuur dat haar vertelde dat ze deze marteling moest doorstaan. Niet om te overleven, maar om niet te breken.

De walvisolie, waarmee ze daarna werden ingewreven, gleed over hun lichamen als een masker. Een illusie van kracht en gezondheid, bedoeld voor de ogen van hen die hun

lichamen zouden kopen. Maar voor Yonari was het olie op open wonden, het bedrog van het glanzende oppervlak verborg niets van de duisternis eronder. Ze voelde zich niet sterker, alleen kouder en verder verwijderd van wat ooit haar eigen lichaam was geweest.

Op de kade wachtte de volgende vernedering: een veiling. De blanke mannen in hun keurige kleren, hun handen rustig achter hun rug gevouwen, keken naar haar en haar lotgenoten alsof ze vee waren. Hun ogen waren koud en berekenend, zelfs wanneer hun stemmen naar boven schoten in het ritme van de biedingen.

Tussen de menigte door zag Yonari een gezicht dat ze kende. Ogube. Hij stond daar, even gevangen, even verloren als zij. Maar voordat ze hem iets kon zeggen, iets kon doen, werd hij al weggeleid door een man die meer voor hem had betaald dan de rest. Het laatste wat ze zag was de ketting om zijn enkels die tegen de grond sloeg terwijl hij verdween uit haar zicht.

Voordat ze zich kon bezinnen op wat er zojuist was gebeurd, voelde Yonari een hand aan haar arm. Ze draaide zich om en keek recht in de ogen van een blanke man, die haar van top tot teen opnam. Hij was anders dan de anderen: op middelbare leeftijd, zijn baard zorgvuldig getrimd, zijn blik minder hard. Hij zei niets, maar gaf een knikje, tevreden.

Zonder het geringste woord, slechts door het opsteken van zijn hand, werd de koop voltrokken, als een vanzelfsprekende uitkomst van iets wat reeds besloten lag. Vergenoegd trok hij een stapel bankbiljetten uit zijn portefeuille, die hij daarna zorgvuldig weer opborg onder zijn lange jas. De veilingmeester wilde Yonari bij de al geveilde gevangenen plaatsen om ze te brandmerken en geboeid naar de plantage-eigenaren te brengen, maar daar wilde hij niets van weten. 'Is

niet nodig,' zei hij zelfverzekerd. 'Ze lijkt me niet vluchtgevaarlijk.'

Met een rustig handgebaar liet hij haar met hem meegaan. Yonari volgde hem, op blote voeten, rillend van de kou die nu pas voelbaar was. Bij de koets, die klaarstond alsof hij haar lot al kende, opende een koetsier de deur voor haar nieuwe meester. Ze nam plaats, nog steeds naakt, tegenover de man die haar zojuist had meegenomen – landeigenaar en herenboer, Wim Smith. Hij reikte haar zwijgend een deken aan, een gebaar dat een wereld aan onuitgesproken woorden leek te omvatten. Ze nam hem aan met een blik vol dankbaarheid die geen taal nodig had. Het ruwe, warme wol omhulde haar, als een herinnering aan iets wat ooit zo gewoon leek: een moment van geborgenheid. Voor het eerst sinds tijden voelde Yonari een spoor van welbehagen door haar lichaam glijden, alsof de kou van al die weken zich even terugtrok.

Maar de werkelijkheid die haar omringde, was onontkoombaar. Door het raam keek ze naar de rij mensen op de kade, geketend, gebogen onder een gewicht dat niet alleen uit ijzer bestond. Hun blikken, onverschillig, wanhopig of al lang gebroken, werden door haar opgenomen met een huivering die diep door haar ziel trok. Dit was wat resteerde van een verloren vrijheid. Het was alsof zij voor even buiten die wereld stond, maar de aanblik ervan deed haar met afgrijzen beseffen hoe wreed het lot kon zijn. Ze sloot kort haar ogen en hoopte, met de naïeve kracht van een wanhopig gebed, dat zij allen, op een of andere manier, hun weg naar een beter bestaan zouden vinden.